

Fr. Rojec:

Junak.

Rajko naš konjiča jaha
in se ziblje sem in tja,
s sabljico po zraku maha,
a pod njim bobnijo tla.

Vzpenja se konjič in skače
in jahalčku se zazdi,
da skoz kraje že domače
z njim v prostrani svet droi.

Mimo njega bliskovito
miga vse in bega v kraj;
tu je mesto slikovito,
tam vasica, v dalji gaj!

Že predirjal je ravnine
ter zapustil za seboj
ljube znane pokrajine —
zdaj in zdaj prične se boj!

Rajko čaka, da sovraga
bi zagledal, planil nanj...
Kot bi trenil, ga premaga —
slaven dan napoči zanj.

Silna besnost v Rajka dahne,
vedno bolj se mu mudi...
ah, tedaj pa konj omahne —
naš junak na tleh leži.

Ga je morda pihnil z griča
top sovražen? Kje je dim?
Ali noga se konjiča
je pohabila pod njim?

Rajko vstane, konja zgrabi,
ko pa kri na roki vzrè,
na junaštvo vse pozabi
in se cmeriti začnè.